

Proloog Inspecteur Holländska (deel 1)

Tevreden denk ik aan de grote groene plastic zak die in de achterbak van mijn auto ligt en ik rij behoedzaam Sälensvägen op. Het is steenkoud. De buitentemperatuur is min twintig zie ik op de boardcomputer. Aan de linkerkant van de weg staan drie brievenbussen onder een puntvormig dakje dat bedekt is met sneeuw. Rechts staat een oude gammele schuur die nodig aan vervanging toe is. Het voelt zo ontzettend vertrouwd, net alsof ik nooit ben weggeweest.

‘Super,’ hoor ik mijzelf fluisteren, terwijl de tranen over mijn wangen stromen. De ontlading is groot. Het is me gelukt.

De sneeuw ligt zeker één meter hoog langs beide kanten van de weg. Ik probeer mij te ontspannen en dit lukt aardig. Gelukkig is de korte reis prima verlopen en ben ik nu op mijn eindbestemming.

Zorgvuldig parkeer ik de auto zo veel mogelijk langs de kant. Door de hoog opgewaaide sneeuw gaat dit lastig. De sneeuwveger heeft het toegangspad naar opa’s huis niet schoongemaakt.

Ik stap uit en een ijskoude wind blaast in mijn gezicht. Mijn haren wapperen alle kanten op. Genietend blijf ik even om me heen staan kijken. Het geluid van de wind klinkt bijna luguber en de witte omgeving doet pijn aan mijn ogen. Ik graai in mijn jaszak, pak mijn zonnebril en zet deze op. De ruimte, de oneindigheid van het alleen zijn voelt fantastisch. Heerlijk, hier kan ik helemaal tot rust komen na de afgelopen hectische periode.

Achter de gammele schuur ligt het enorme meer geduldig op mij te wachten. Het is bedekt met ijs en sneeuw. Heel in de verte hoor ik het geluid van een sneeuwscooter. Peinzend vraag ik mij af hoe dik het ijs is. Minsten een centimeter of dertig. Dat wordt een hele klus.

1.

Je gaat

Maja slaat de deur zo hard dicht dat het keurig gesorteerde papierwerk op haar bureau een eigen leven gaat leiden. Het bordje ‘aanwezig’ valt met een klap op de grond.

Terwijl ze met grote stappen door de gang van het politiebureau loopt, hoort ze haar collega Sven zachtjes grinniken.

‘Ah, inspecteur Holländska is boos,’ zegt hij met een ingehouden lach.

Ze moet zich beheersen om niet meteen haar middelvinger op te steken.

Zonder jas loopt ze, met gebalde vuisten, de vrieskou in naar buiten. Een dapper, waterig zonnetje piept net boven de bergen uit. Ze loopt regelrecht naar de bakker in het kleine overdekte winkelcentrum. Een kop koffie met Prinsesstårta heeft ze meer dan verdient! Ze is er gek op. Iets minder boos, maar toch met een gezicht dat op onweer staat, gaat ze aan een tafeltje bij het raam zitten.

Gedachteloos neemt ze een slok. De koffie is gloeiend heet, de damp komt er vanaf. Gretig neemt ze daarna een hap van de Prinsesstårta. Het smaakt naar meer, genietend neemt ze nog een hap en ze voelt hoe haar boosheid langzaam wegebt, haar lichaam ontspant. Ze zucht. Dit is echt een taartje troost.

Ondertussen vult de grote ronde tafel naast haar zich met vijfenzeventig plussers. De plaatselijke ouderen van Neläs drinken hier zeker twee keer per week gezamenlijk koffie. Ze knikken haar vriendelijk toe. Een enkeling zwaait en noemt haar naam. ‘Hej Maja, hoe gaat het?’

‘Prima.’

Ter bevestiging steekt ze lachend haar duim op. Ze kent ze allen bij naam. Het is een vrolijk clubje. In de vijf jaar dat ze hier werkt heeft ze weinig met hen te maken gehad. Het zijn brave burgers waar niets op is aan te merken. Deze mannen en vrouwen hebben hun dorp, in veertig jaar tijd, zien veranderen in een prachtig uitgebreid wintersportparadijs. De mogelijkheden zijn groot; skiën, snowboarden, funskiën, een tocht met husky's of met een sneeuwscooter behoren allemaal tot de mogelijkheden. Bovendien heeft Neläs haast onbegrensde mogelijkheden voor de beginnende of geoefende langlaufer. En na een sportieve dag in de buitenlucht, lekker ontspannen bij de open haard. Uiteraard met een wafel. Ze glimlacht en luistert naar de kwetterende bejaarden, waarvan er nog zeker een aantal skiën.

‘Nou, vertel maar eens wat er aan de hand is met inspecteur Holländska.’

Plagend trekt hij aan haar donkerbruine paardenstaart. Sven Johansson belandt met een oncharmante plof op de stoel tegenover haar. Van hem kan ze het hebben dat hij haar inspecteur Holländska noemt.

Ze is geboren en getogen in Nederland. De Zweedse roots van haar moeder hebben haar doen besluiten om op zevenentwintigjarige leeftijd naar Zweden te emigreren. Haar moeder heeft weinig meer met Zweden, zij des te meer. Toen haar moeder twintig was is ze naar Nederland toe gegaan en gaan samen wonen met Lucas. De enkele keren dat ze in haar jeugd naar Zweden op vakantie gingen, zijn op één hand te tellen.

Als jongvolwassene ging Maja zeker drie keer per jaar naar Zweden op vakantie. Toen haar relatie op de klippen liep, besloot ze het roer om te gooien en te emigreren. Ze voelt zich hier als een vis het water. De Zweedse taal spreekt ze vloeiend, het Nederlands verdwijnt naar de achtergrond.

Maja zucht diep. Sven kijkt haar geduldig aan, wachtend op een antwoord. Zijn pet staat zoals gewoonlijk scheef op zijn warrige grijze haardos. Zijn overhemd hangt half uit zijn broek en zijn zwarte hoge veterschoenen zijn slordig dicht geknoopt. Heerlijk, hier knapt een mens van op, zo tussen de bejaarden en een belangstellende collega. Een lach breekt door op haar gezicht. ‘Fijn dat je er bent om samen mijn opklim-momentje te vieren.’ Sven kijkt haar hoogst verbaasd aan. ‘Opklim-momentje, wat bedoel je daarmee?’

‘Tja, waar zal ik beginnen? De hoofdcommissaris belde vanochtend en vertelde dat er een vermissing is van een Sámi-vrouw in de omgeving van Kõmkoj.’

Maja ziet tot haar verbazing dat de grijns op het gezicht van Sven groter wordt. Zijn ogen beginnen te stralen en hij knikt goedkeurend. Alsof hij weet wat ze gaat zeggen onderbreekt hij haar charmant; ‘En nu wil de hoofdcommissaris dat je daar naartoe gaat om dit met de plaatselijke politie te gaan onderzoeken. Wat is het probleem Maja, waar ben je zo boos over?’ Sven staat op, pakt de lege koffiebekers, loopt naar de koffiekant en schenkt de bekers vol, Maja verbluft achterlatend. Dit is nu echt haar mentor. Hij heeft al vaker aangegeven dat het zijn wens is dat zij zijn taken overneemt na zijn pensionering.

Ze laat haar gedachten voor wat ze zijn als Sven, onhandig een beker dampende koffie voor haar neerzet. Er gutst een scheutje over de rand en druppelt naar beneden. Het vormt een piepklein plasje op de tafel.

‘Wat is het probleem Maja?’

Ze wordt vuurrood en hakkelt aarzelend: ‘Ik heb vliegangst en vlieg morgenochtend naar het noorden en ...